

6/38

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Libreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga.
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50

UN VISTASSO... GENERAL

—¡Mosca! Aixó no està tan pacificat com deyan.

LA JUGADA DE 'N SILVELA

o dia dels Morts va arribar a Barcelona, procedent de Madrid, l'hereu Pantorrillas, l'home que talla l'baçall de las eleccions y remena las cireras de las influencias, lo mateix quan governan los conservadors que quan manan els sagastins.

Els que l'van veure asseguran que al baixar del tren mes que cara de dia de Difunts, tenia cara de Pasqua.

Y's comprén que li tingués.

S'havia dit que ab lo cambi radical que a conseqüencia de la mort de 'n Cánovas, s'ha de operar forçosament en lo partit conservador, qual *jefatura* semblava que tenia de anar a raure a mans de 'n Silvela, s'acabaria de una vegada las odiosas intrusions y 'ls abusos intolerables del caciquisme.

Aixís a lo menos ho esperaven los silvelistas barcelonins y 'n feyan grans bocadas, ensenyant a tothom que la volgués llegir una carta del seu pontífice, en la qual venia a dirlos hi:

—Unicament vostés, los amichs fidels de sempre, 'ls constants, els lleals tindran la seva representació dintre de Barcelona y la seva provincia.

Donchs a pesar de aquesta formal promesa, ha bastat que l'hereu Pantorrillas prengué lo tren, se'n anés a Madrid, conferenciés ab els *cap-padres* de la conservaduria, inclús el mateix Silvela, pera retornar a la seva insula, plé de alegría, de animació y de confiança.... Fins pels poros de la seva pell está dihent: —Jo seré l'amo!

Y 'ls amichs fidels de sempre, 'ls constants, els lleals si per Carnestoltes desitjan disfressarse-s' estalviarán la careta; tota vegada que d'aquesta feta ja de son natural van a quedar ab tres pams de nas.

Al meu entendre no tenen motius per queixarse, ja que lo qu' está succehint per forza ho tenfan de prevenir. Y si no ho prevejeran haurán de confessar qu' eran uns tontos. Y, desenganyinse, ab el tontos no s'hi embarca ningú, ni l' mateix Silvela.

Per lo tant procurin posarse bé ab l'hereu Pantorrillas, acatin sumissos la seva autoritat, y tinguinse per molt contents si en las próximas eleccions de Diputats a Corts, en pago a la seva sumissió, 's digna concedirlos hi un ó dos de aquells districtes que en las últimas que varen efectuarse, 'ls vá arrebatat de las mans ab tanta sanya.

No 'ls queda altre remey: si volen menjar galeta han de anar a bordo del barco pirata que capitaneja l' etern cacich, sometentse en tot y per tot al seu arbitre. Sols aixís podran rosegat algunas engrunas del vergonyós botí degut a l' astucia, a la trampa, a la despreocupació y a la barra.

Que aixó es molt trist per uns sants varons que tant de bona fé y al peu de la lletra 's prengueren l' anunci de que l' seu idolatrat Silvela 's proposava realisar una rigurosa selecció... tot lo que vulguin: será mes que trist deplorable; pero no hi ha mes cera que la que crema, y contra la brutalitat dels fets tota resistencia es inútil.

Y l' fet brutal, es que l' programa del purificat Silvela va ser una broma, una guassa, un medi com qual-sevol altre per mantenir la seva posició, distanciat de 'n Cánovas, desde l' dia que un cop de geni del mónstruo, va obligarlo a separarse'n.

Pero avuy la broma aqueixa es de tot punt insostenible.

Ni que seriament se proposés en Silvela mantenir los seus propòsits seleccionistas, lograria adelantar un pas. Hi ha massa bruticia, ó millor dit, tot es bruticia en los restos del partit conservador, porque puga prosperar la idea de procedir a una desinfecció, a una neteja mitjanament acceptable.

No li bastarian per escatarlos, ni un, ni cent, ni mil dagas florentinas. Perdria l' temps y las fullas de las armas, s' esmunyecaria inútilment y 's quedaria el cap de vall ab la mateixa porqueria fortament petrificada.

Al últim en Silvela deu haverse'n convensut, y per aixó ha acceptat bonament la idea de la inteligencia electoral ab los conservadors, una verdadera bola d' escarabat elaborada a última hora per l' héroe de Sagunto.

Aqueixa-inteligencia vé a ser la palanca que ha de servir per atravesar un foso enterament plé d' excrements.

—¡Quína bravada!...—haurá dit en Silvela.—Casi bé m' tapa 'ls esperits.

—Passi, home—haurá respost D. Arseni—y deixis d' escarpuls, que las cosas son tals com son y no tals com voldríam que siguessin.

—Oh! es que porto l' farsell de la selecció y temo que se m' empesti.

—Aixó ray: tiril a dintre del foso y anirá mes descausat.

Y xap! ja l' tenim a dintre... ¡Cuydado ab els esquitxos!...

Sols a n' aquest preu, l' famós Silvela podrá arribar a la *jefatura*; encare que en rigor no pot dirse si será jefe ó presoner de las pantorrillescas taitas.

Sobre 'ls partits de la restauració impera una llei ineludible: la ley de la corrupció. Tant infiltrada la tenen, que se 'ls fa impossible prescindirne, encare que vulguin. Es mes forta aquesta ley que la seva voluntat.

No en vá han edificat sobre un femer. Avuy la casa, a mes de vacilar agrietada, está tan plena de focos de infecció, que per fer net de un cop no queda mes remey que derruirla, cremar las runas y aventar las cenizas.

P. K.

A era hora. Si: era hora de obrir las portas dels calabossos al centenar y pico de ciudatans que s' trobaran privats de la llibertat, alguns d' ells sense ni menos haver sigut objecte de processament, los restants havent vist la seva ignocencia plenament reconeguda pels Tribunals qu' entengueren en la causa a conseqüencia del atentat del carrer de Cambis Nous.

No hi havia rahó de cap mena per prolongar mesos y mesos lo cautiveri de tants infelissos, en perjudici de sas familias, sumidas en la miseria mes espantosa.

La llibertat que al últim els ha sigut concedida, no es una gracia, sino un acte reparador de justicia y de humanitat. Humanitari y just sería ademés que se 'ls concedís una compensació equitativa, corresponent als inmensos danys que se 'ls ha inferit, mentres ha durat la seva detenció. Pero, desgraciadament, a Espanya, las víctimas de l' arbitrariedad no 'n tastan de aqueixas lleminaduras. ¡Bon goig se pujan veure al carrer!...

Y ara que la qüestió del carrer de Cambis nous está completament liquidada, voldria saber quin motiu hi ha que justifiqui la prolongació ni per un dia mes del estat escepcional que pesa sobre Barcelona y la seva provincia.

A pretext de reprimir l' anarquisme y ab l' excusa de facilitar lo descubrimient dels culpables del atentat, las garantías constitucionals varen ser suspesas. Tant sols per aixó y per res mes. Aixís a lo menos ho declará l' govern.

Es donchs, a totas llums injust, que 'ls ciudatans de la provincia de Barcelona no recobrem la plenitud de nostres drets, consignats en las lleys. Tenim dret a respirar en l' ambient de la legalitat, y encare mes: tenim dret a l' honra que 'ns ha sigut seqüestrada, desde l' moment que l' privarnos de las garantías revela una suspicacia que no 'ns la mereixem.

No permeti l' govern de 'n Sagasta que 'ls ciudatans honrats pujan mirar los abusos autoritaris ab tan horror a lo menos com los mateixos crims del anarquisme.

Ha arribat a coneixement del govern que s' han efectuat algunas introduccions d' armas per la frontera de las provincias del Nort.

Los agents de las autoritats las están buscant, y no las troban. Fessin lo que deurían y a n' aquestas horas las tindrían ja. Registrin sino 'ls amagatalls dels convents. Los carlins ho fan aixís: las armas que destinan a encendre una guerra civil, regularment las portan als convents a benehirlas.

Ha mort a Elx el capitá de la marina mercant senyor Lagier.

Entre 'ls fets de la seva historia política s' hi conta l' de haver transportat desde Canarias a Cádiz, a bordo del vapor *Buenaventura* als generals que s' trobavan desterrats en aquellas islas y que al desembarcar contribuiren al triunfo de la Revolució de Setembre.

Lo capitá Lagier, fidel a sos ideals democráticos y republicans era un home de cor y de una gran experiencia. Tot sovint publicava cartas en los periódichs a propòsit de las diversas qüestions polítiques que s' anavan presentant, cartas qu' eran sempre llegidas ab gust, no sols pel seu fondo inspirat sino també per lo pintoresc de la seva forma.

Lo capitá Lagier tenia per tot bon republicá l' atractiva autoritat de un venerable-patriarca.

¡Bé pels venedors de periódichs! Lo seu acte, donant una funció a benefici dels pobres soldats ferits y malalts, es una brillant demostració del desinterés y bons sentiments d' aquesta humilíssima classe.

Lo teatro del Circo estigué molt concorregut, y 'ls intérpretes del *Don Juan Tenorio*, qu' eran los matei-

xos organizadors de la festa, alcansaren los aplausos a que eran acreedors.

La fetxa del penúltim dijous ha de ser considerada com una de las mes memorables de la vida dels venedors de periódichs.

Alguns periódichs que s' han ocupat de la qüestió candent dels ascensos militars que avuy está a l' ordre del día, han trobat per tota recompensa una denuncia.

Hi ha certas cosas que no poden dirse... ey! per la premsa. Ja n' hi ha prou ab que 'ls militars se las ventilin ells mateixos ab gran acolorament.

**

Jo que no porto calsas vermelles, considero que será millor no pendre cartas en l' assumpto, no sigué cas que 'n sortís ab l' esquena blava.

Lo general Correa es un home a qui per un tres y no res se n' hi va l' apellido al Cel.

Es a dir: a lo millor pert la *corretja*.

**

¡Pobres soldats! ¡Quína llástima fan quan desembarcan!

L' altre día arribá l' vapor *P. de Satristegui* carregat de infelisos, alguns dels quals, mes que homes, semblaven esqueletos. Y encare no tots els que a Manila s' embarcaren han arribat a Barcelona. Durant la travessia tingueren de ser tirats al mar 31 cadáveres.

**

A la estació de Zaragoza arribaren també alguns soldats procedents de Santander.

Un d' ells, al posar los peus en terra, no pogué donar un pas mes, y morí sense auxilis, sobre l' taulell del despaig d' equipatjes de la mateixa estació.

Aquestas escenas, a fors de repetirse, acabarán per exasperar al poble espanyol qu' en mans del govern de la restauració ha posat tots los seus caudals y la vida de un gran número de sos fills. Als autors de tantes desdixas será precis exigirlos implacablement la mes estreta y rigorosa responsabilitat.

De altra manera Espanya haurá de resignarse a ser lo poble mes manso y mes degradat de la terra.

A pesar de las llibertats decretadas aquestes días, continúan en la presó, entre altres ciudatans, los periódichs Bó y Singla y Bas Socias. Uns quinze mesos llarchs portan de presó preventiva. Sembla que ab aquestes quinze mesos hi havia temps mes que sobrat per esbrinar tot lo concernent a la publicació de certas fullas clandestinas a propòsit de l' autonomia de Cuba, dels embarchs de tropas, y de la necessitat de que 'ls richs vajan al servey lo mateix que 'ls pobres. Aixís se sabria a lo menos quína participació varen tenir aquells bons amichs nostres en lo pretés delictes. Nosaltres, salvant lo parer dels tribunals militars, creyém saber, com hem manifestat otras vegadas, que sigué molt insignificant y per complet inconscient.

No obstant, siga lo que siga, aixó resultarà del Consell de guerra; pero es el cas que la celebració del Consell, ignorém per quins motius, vé demorantse ab gran perjudici dels detinguts, podentse donar lo cas inaudit, de que fins considerantlos culpables, lo qual estém molt lluny de creureho, la pena que se 'ls puga imposar no resulti de bon tros tan llarga com la que venen sufrint al subjectarlos a una interminable presó preventiva.

Un sentiment de equitat y de justicia ens obliga a formular aquestas observacions, que no duptém serán atesas per las autoritats corresponents.

Dilluns, a conseqüencia de una llarga y penosa malaltia de cor, sucumbí l' Sr. D. Francisco Ravellat y Pailhez, gerent de *La Publicidad* y republicá constant entusiasta, que havia tingut ocasió de prestar al partit importants serveys.

Las molts simpatías que havia sabut captarse en vida se posaren de relleu en l' acte de son solemne enterro. Acompanyém a sa desconsolada familia en lo just dolor que l' embarga per una pérdua tan irreparable.

CARTAS DE FORA.—*Palafrugell*.—La joventut de aquesta vila no dorm pas a la palla. Entusiasmada, com es just, ab l' idea de que la ley siga igual per tots los ciudatans, ha resolt emprendre una activa campanya en pró del servey militar obligatori, ab la supresió l' sistema de las redencions que avuy el desnaturalisau, establint un verdader privilegi en favor dels richs. La iniciativa de la joventut de aquesta vila es digna de aplauso, y sería de desitjar que trobés imitadors en tot Espanya.

Blancafort (Tarragona).—Cregui qu' hem passat una senmana molt distreta ab motiu de havernos vingut a visitar los comissionats de consums acompanyats de la benemérita. Y ho han fet tan bé, ens han afeytat ab tant brillo que en tot lo poble no han deixat un centim ni per comprar las castanyas de costum y aixó que las casas expendedoras ja estaban proveyidas de dit article. Alguns dels que las venen preguntavan: —¡Y ara que n' hém de fer de aquestas castanyas?—A lo qual vá respondre un vehí del poble: —Crech que lo millor sería repartirlas entre 'ls que han vingut a escurarnos las butxacas. Y la veritat es que un dia ó altre aixó s' haurá de fer. Per forsa la miseria dels pobles explotats ha de acabar a castanya seca.

**

METRALLA CONTRA 'LS CARLINS

Lo valent senmanari *El Motin* ja fa algun temps que s'ha emprés un' obra en extrèm meritoria, sobre tot en los dias que corrém. Comprenent qu' es necessari ara mes que may sortir al pas á las hipocresias carlistas, está publicant una serie de folletos, baix lo titol de *Los crímenes del carlismo*.

Edició eminentment popular, cada folletto se ven al infim preu de 15 céntims, ab tot y contenir un text nutridísim y altament interessant.

Fins ara 'ls folletos publicats ascendeixen al número 23; pero si *El Motin* se proposa historiar totas las barbaritats, salvatjadas, atrocitats, maldats, iniquitats y crims comesos per las taifas de la boyna, ni ab cent, ni ab doscents folletos que publiqui ha de tenirne pron.

Las narracions que contenen están totas escritas ab subjecció á la mes escrupulosa veritat histórica y algunas fins apareixen documentadas ab revelacions fetas per escrit pels mateixos partidaris del absolutisme en un moment de horror davant de las brutalitats comesas per alguns de sos companys de causa. De manera que las tals ressenyas son certas com l' evangeli y ningú podrà atrevirse á refutarlas ni contradirlas.

La séva publicació vé molt á tom com una advertencia saludable á las generacions novas que no han tingut ocasió de conèixer personalment tots los horrors comesos pels carlistas, durant las guerras civils per ells provocadas y sostingudas. Coneixent la séva historia criminal es com s' aprén á rezelar de las promesas que fan respecte á que ara, cas de que gubernesin, serian mes considerats y mes humanitaris, y hasta liberals y demócratas, que fins aixó diuen. Hi ha que desenganyarse: qui tigre ha nascut tigre queda, sense que li siga possible cambiar de naturalesa.

Per combatre la propaganda perniciososa qu' están fent, y per viure previnguts contra 'ls seus malvats intents, res com la metralla del *Motin*, que ha de fer grans estragos en las sévas filas. Lo simpátiich periódich republicá reb cada dia novas adhesions y fins recursos materials de tots los punts d' Espanya, encoratjantlo á prosseguir l' empresa comensada ab tanta oportunitat com fortuna. Nosaltres voldríam que no hi hagués un sol lliberal que deixés de provehirse de unas armas tan poderosas, y á tal efecte recomaném als nostres lectors que no sols adquireixin aquest paper de matar moscas carlistas, de resultats, segurríssims, sino que además procurin propagarlo, segurs de que farán un bé, y la patria 'ls ho tindrà en compte.

TOT VA BÉ, PERO...

—No hi ha pó—ns diu el govern: ja sola, ja acompanyada, la noble Espanya será per tot arreu respectada.

Está bé: aquesta actitud resulta bastant bonica; pero... pero allá als Estats-Units no 'ns respectan gens ni mica.

Si la fusió va pujar, va ser sóls per arrancarnos del fanch en que 'ls canovins pretenian ofegarnos. No dich jo que d' aquest plan la fusió pensí apartarse; pero... pero hasta ara, caballers, no fa res més que atracarse.

Terminantment s' ha ordenat que la llei á tots ampari y á Cuba hi vagi no més aquell que li toqui anarhi. Aixís diu que ho ha resolt qui en aixó mana y disposa; pero... pero una cosa es manar y 'l cumplirho un' altra cosa.

¿Diners per poguer seguir las guerras ultramarinas? Quan convingui 'n sortiran sachs plens, carretadas, iminas! Si senyors, el Banch ne té tants com vulguin, sense tassa; pero... pero ¡ey! los diners del Banch son tots en paper... d' estrassa.

De Manila ja fa un mes que 'l públich tan poch ne parla, que ha arreconat la qüestió y 'ha acabat per olvidarla. Si aixó fós un bon senyal, ¡quin repicament hi hauria! pero... pero aixó total vol dir que ara allí hi plou tot lo dia.

L' autoritat paternal pel públich repós vigila y—¡Dorm!—li diu á la gent:—¡dorm y descansa tranquila!— En efecte: no se sab que hi haja en lloch crits ni alarmas; pero... pero sembla que 'ls carlins fan molt contrabando d' armas.

En-Blanco ha arribat ja allá

y 'ns avisa que la cosa dista bastant tros de ser tan negra com se suposa: L' isla, per lo qu' ell ha vist, en poch temps pot entrá en caixa; pero... pero la bolsa no 'l creu, y 'l paper baixa que baixa.

Lo govern es lliberal y per tot diu y proclama que cumplirá lealment lo seu magnífich programa. En que aixó ha de ser vritat hi ha paraulas compromesas; pero... pero aquí encare tenim las garantias suspesas.

C. GUMÁ.

QÜESTIÓ DE ALIMENTS

o sé si estarán ab mi; pero jo soch d' opinió que si algú no mira d' arreglarho, aixó de menjar pa al últim haurém d' acabar per deixarho corre.

Me figuro que ja 'n denben estar dolorosament enterats. De quaranta cinch céntims, á cinquanta; de cinquanta, á cinquanta cinch; de cinquanta cinch, á seixanta...

X, se continuará, com diuen las novelas que surten en folletins.

La puja del pa es un dels aconteixements més tristos del any qu' está próxim á acabarse.

Aixó de convertir en article de luxo, un aliment tan indispensable com el pa, té molta mes trascendencia que 'l problema de l' unió conservadora ó la qüestió de l' autonomia de Cuba.

¡El pa!... Es precis no sapiguer lo que 'l pa significa, per pendres á la fresca l' assumpto del seu augment de preu.

¡El pa! Supriméixinbo tot: el vi, 'l tabaco, la religió, 'ls poders constituïts... tot lo que vulguin. Sense aixó pot viures guapament, tal vegada hasta ab l' espectativa d' engreixarse una mica més; pero ¡'l pa! ¡suprimí 'l pa!... Tant se valdria privarnos del ayre que respírem, del aygua que bevém y si massa 'm fan dir, del nas que portém á la cara.

El pa es lo primer fonament social. N' hi ha que diuen qu' es la familia... No s' ho creguin. El pa es avants que tot. Sense pa, la familia no pot subsistir: el pa, en cambi, no necessita á la familia per res.

¡Y pensar que avuy, una cosa que hauria d' estar al alcans de totas las bocas, s' ha arribat á posar á seixanta céntims!... ¡Xeixanta céntims un pa de tres lliuras!

¿Per qué no 'l declaran d' una vegada monument nacional, ab prohibició de tocarlo sense permis del governador civil y del bisbe de la diócesis?

¡El pa á seixanta céntims!... ¡Quin horror!...

Comensin á presenciar aquesta escena.

—Pam! pam!... Una gracia de caritat per...

—Den vos ampari.

—Qualsevol cosa... Un bossinet de pa!...

S' obra la porta d' una revolada.

—¡Un bossinet de pa!... ¡Vaya un descaró!... ¿Perque no demanén faysans ó llenguado al gratin?... ¡Atrevirse á demanar pa, á la altura á que han arribat las cosas!...

Y es aixís mateix. Posar 'l pa á seixanta céntims, es igual que dir á las classes proletarias:

—Anda!... ¡Us ho hen de mirar de lluny ara aixó! De pa ja no 'n poden menjar sino 'ls marquesos y 'ls que han sigut ministres.

Lo que jo voldria sapiguer es aixó:—¿Per que s' ha hagut de pujar el pa?

Per lo regular, aquí aixó ja es una tradició de tota la vida: tots els aconteixements se celebran augmentant el preu del pa poch ó molt.

¿Cau el govern? Cinch céntims més.

¿Xiulan á un ministre? Altres cinch céntims.

¿Se mor un rey? Cinch més á sobre.

¿Se cambia la Constitució? Altres cinch.

Quan me van dir que l' Azcárraga havia entregat las eynas, el cor va ferme un salt desseguida.

—¿Vols t' hi jugar que aixó s' acaba encarintse 'l pa un dia d' aquestos?

Vejin si m' errava: en pocas senmanas, de cinch en cinch, deu céntims d' augment.

Però, torno á la mateixa:—¿Perque aquesta puja?

Pel clar, ningú sab explicarho. Que las farinas, que 'ls blats, que las noticias de Russia... una pila de romanos sense cap ni peus, al fi dels quals l' única cosa que logré entendre es que 'l pa s' ha encarit de una manera exorbitant.

¿Y las autoritats? ¿Y 'l govern?... Guapos, gracias á Den Las autoritats, ocupadas al Parch, mirant si las fieras tenen la alimentació necessaria: el govern, estudiant si farà subsecretari á Fulano ó director general á mengano...

Naturalment: lo govern deu pensar:

—Si la farina s' ha pujat, que més lògich que 'l pa també s' apuji?... ¿Qué puch ferhi jo en aquest negoci?

Es clar: res: deixar que 'l primer article alimentici s' enpuji als núvols, y qui no tingui pa... que menjí coca ó llongnets.

Però en cambi la gent pensarà:

—Que la farina s' apuji ó no s' apuji, jo tinch no sé si 'l dret ó 'l deber de menjar, y siga l' una cosa, siga l' altra, vull omplir la méva boca ab el tros de pa que 'm correspon.

¿No es ben racionat aixó?

Si 'l govern se 'n riu, per ell farà!

Deu céntims d' augment en pocas senmanas, no son cosas de riure.

En tot cas, recordis aquell ditxo antich:

—Qui no té pa, molts se 'n pensa...

¡Y devegadas se 'n pensa unas de cosas el poble!...

FANTÁSTICH.

NA mida de precaució dictada pel ministre de la Guerra:

«A Santander se procurará que la concentració de reclutas en aquella capital no coincideixi ab lo desembarch dels soldats que regressan de Cuba malalts ó ferits.»

Aixís es com s' ha de fer. Un escorxador ben montat ha de tenir dos portas: l' una pels remats de bens que hi entrin, y un' altra pels caps de bestiar oberts en canal que 'n surtin.

Un ciudatá nort americá acaba de realisar una hassanya que s' pot dir que sintetisa la política de aquell país per lo que respecta á Cuba.

O sino jutjin vostés mateixos.

Un tal Shaw, que aixís s' anomena 'l yankée, va fer assegurar á la seva dona per una Companyia. Algún temps després la va obligar á empendre un viatge en ferro-carril... y 'l tren va descarrilar, senzillament perque en Shaw, qu' es un bárbaro, va fer alsar uns quants rails ab l' idea malvada de provocar una catástrofe.

—De aquesta manera—pensava ell—mato dos pardals de un tret. Me desfaig de la dona y cobro 'l seguro además de la indemnissació que haurá de pagar l' empresa.

Afortunadament, al descarrilar lo tren, no va haverhi víctimas. Se descubrí 'l delictu, y es molt probable que á n' en Shaw la broma li costi la pell.

Però si l' arriban á matar, francament, donarán probas de interessarse molt poch pels homes de geni.

En Shaw sería un digne president de aquella república. Fingir que s' estableixen á Cuba interessos nort-americans, afavorir una insurrecció per tots los medis y reclamar després una renglera interminable de indemnissacions... ¿en que s' diferencia aquesta trama de l' altra consistent en aixecar uns quants rails, matar á una dona y férsela pagar per nova?

Si 'ls yankées condemnan á n' en Shaw donarán probas de ser uns ingrats y de no conèixer la lògica ni per las escubertas.

D. Arseni ha fet impossibles per conseguir la reconstitució del partit conservador, tan desballestat desde la mort de 'n Cánovas.

¿Quina manera de conferenciar ab els uns, de amoiar als mes fieros, de enllepolir als mes mansos!... Però tot inútil.

Aquesta vegada 'l negoci no li ha sortit tan bé, com el del Hostal de la Corda y 'l del Zanjón.

Y es que ara ja no hi ha diners á repartir, sino disgustos.

Però ell no s' arredra, encare que 'l remat se li esgarrihi, sense que hi valgan els gossos de atura, ni 'ls accents del fluvial sonant. Als que s' desentenen de tot arreglo 'ls deixa marxar enhorabona. Tampoch tastarán del seu pastel.

Perque pastel tenim y dels bons. En la impossibilitat de refondre á n' en Silvela ab els conservadors, hà ideat ferlos entrar en inteligencias electorals, establínt per 'ls que vulguin acceptarla una aliança.

Bé demostra l' ex-héroe ab aixó la fíndole especial de las sevas inclinacions. Aixís quan se vegi obligat á retirar-se de la política y de la milicia, que tal vegada será mes prompte de lo qu' ell se figura, podrà obrir una botiga ab lo següent rétol:

«A LA DULCE ALIANZA.—GRAN PASTELERIA SAGUNTINA.»

Un periódich carlí revela que Pio IX, mentres enviava la rosa d' or á la reyna d' Espanya, per sota má alentava als carlins á insurreccionarse.

¡Vaya un favor que fá 'l periódich carcunda al Papa de la infalibilitat!

A no ser que vulga suposar que al concedir la rosa d' or á D. Isabel, li entregava no com un símbol de la flor, sino de las espinas.

Desde que ha pujat en Sagasta, 's diu que han entrat mil socios al cassino fusionista del carrer 'Nou de la Rambla.

Aquest número deu estar equivocac.

Com cada un de aquests socios (¡vaya uns socios!) deu tenir gana per mil, multipliquin mil per mil y trobarán que hi han entrat un milió de ganas.

A Turín tractan d' erigir un monument á la memoria de D. Amadeo de Saboya.

M' agradaría saber en quina actitud se proposan representar-lo.

LA FEYNA DE 'N JAFÀ

LA NIÑA BONITA

Es inútil adularla y seguirla y festejarla:

la Sra. Valeriana porta un mico de la Habana.

No 's pot dir blat encare que sigui al sach, si 'l sach es foradat.

Podrían ferho de una manera original y que al mateix temps recordaria un dels fets més memorables de la seva existencia. ¿Saben com? Trayentsa la corona del cap y tornant-la al poble espanyol.

L' altre dia las autoritats van detenir al Bou... y en lloch de durlo al escorxadore, van deixarlo anar tot desseguida.

Preguntan qui es el Bou? Un agitador carlí: un aspirant á cabecilla, un paisá y émulo del tristament famós Cucala.

Y van deixarlo anar!... Naturalment, el Bou es carlí, y pels carcundas se dirá alló de «passa 'l Bou per bestia grossa.»

Llegeixo: «Ha ingresado en el silvelismo el ex-senador Sr. Barantes»

Aixó es lo que 's necessita: Barra-antes, Barra-ara, Barra-després y Barra-sempre.

Y encare dirán que 'ls destins públichs son pels homes, y no 'ls homes pels destins!

Aquí tenen al poeta Nuñez de Arce, que acaba de ser nomenat governador del Banc Hipotecari.

Per desempenyar aquest càrrech sembla que lo únich que 's necessita es saber escriure ratllas curtas. O sino ja veurán com la primera obra que publica D. Gaspar será una Oda á las hipotecas.

Un altre nomenament: «La direcció general de Hisenda corresponent al ministeri de Ultramar, ha sigut adjudicada al Sr. Laviña.» ¡Bona vinya!

nomenat Aureli Ferrari. ¡Ah! falta un detall. La colometa raptada no té mes que divuyt anys, y l' esparver místich ne conta quaranta cinch.

Llegeixo: «La filla de un riquíssim propietari de Palermo. 'l baró Udetti, s' ha fugat ab lo seu preceptor.» Y ara vostés dirán: —Naturalment: aquest preceptor que fugí ab una de sas deixebles será un perdulari, un descregut, un ser degradat imbuhit en las ideas modernas que 's nudrei-xen de la dissipació y 'l vici... En efecte: 'l Tenorio es un capellá

BOTELLA NUMÉRICA

8 7	—Nota musical.
5 7 8	—Moneda.
2 8 2	—Població catalana.
4 2 3 7	—
7 3 4 2 3	—Nom d' home.
1 2 8 8 6 4	—Població catalana.
5 7 1 2 3 6 4	—Nom d' home.
1 2 3 4 1 6 8 2	—Població catalana.
7 8 6 3 4 2 5 3	—
4 2 5 5 6 8 8 2	—
4 2 5 4 6 8 8 7	—
1 2 3 4 5 6 7 8	—

AFAYTA-CANARIS.

GROGLIFICH

I . . .
P I
T I I
T I

E. ARGILAGA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadans Sanch de Cargol, V. Arau, M. A. y G., J. S., Ramon Oliveras, Pasqual Mingo, M. P., C. G. A., X. y Z. Cielo, J. Romansos, Arcadi Prius, I. Comillas, Paco Alegret, J. g. y M., Pere Rigau, Cost del Nap, y F. Elias.—Lo qu' envien aquesta setmana no fa per casa.

Ciudadans Ricardo A., D. Ferrer, Pau Sistachs, Joseph Sareviló, J. Aubert y Manent, J. Roca Parés, Melón Cansado, Tit de la Tita, Emilio Sunyé, Pepet Panxeta, J. Vila Fontseré, Perinyo Giral, Emili Albert, J. Palahi A., Miquel Masquet Rasclé, Gonnella poétich, Tap de Suro Vilafrankú, y Noy de Fora.—Insertarém alguna cosa de lo que 'ns envien.

Ciudadá Surisenti: Va bé.—Pere Palá y P.: mirarém de publicarla.—Jeph Curt: La composició está pessimament versificada.—Samuel del Palau: Está molt bé: la publicarém.—Dolors Mont: La veritat, no diu res de nou.—Cecilio Durán: Es molt incorrecte.—J. C. Montané: Va bastant bé.—Amadeo Doria: Queda acceptada y s' insertará.—Jumera: En l' article hi ha detallets qu' estan bé; pero 'l conjunt no 'ns acaba de satisfir: sobre tot el final.—P. Colomer: Ha olvidat sens dupte que l' enterro dels richs s' efectúa davant de la familia; per lo tant l' article resulta inverossimil.—F. Llenas: Rebut l' envío: va bé.—S. Alsina y Clos: Idem, idem.—Cantor de Catalunya: No 'ns acaba de fé 'l pes.—Lo Baptista: Veurém si s' aprofita algun epigrama. Los quentos son molt vells.—J. Hortel: En las sevas composicions hi ha molts paraulas y molt pocas ideas.—Cosme Masip: Si no s' explica mes clar no es possible enténdre'l.—A. P. (Mahó): Procurarém parlarne 'l próxim número.

ANTONI LOPEZ, editor. Rambla del Mitj, 20

A. López Robert, impresor.—Asalto. 63.—Barcelona.

XARADA

Nos vam dar cita un mati gte'n recordas, Quart-tres-dos? Jo hu-quart l' home més ditxós perque 't creya tot de mi.

Avny ja tot ha passat, y nosaltres de tres-quinta: jo estich xacros y arrugat, tú... désat ab 'questa pinta.

EMRICH BAUSA.

ANAGRAMA

Per lo tot de un' alta escala tanta pols me va tirar mentre escombrava una raspa que casi bé'm va total.

TAP DE SUBO.

TRENCA-CLOSCAS

ADELA LLISTERO

Formar ab aquestas lletas lo titul de una pessa catalana.

ANTONI P. M.